Download from:aghalibrary.com

دم شوي توري

(د لنډکیو شعرونو ټولګه)

یاسمین وزیري

۱۳۹۴ لمریز کال

دم شوي

توري

یاسمین وزیري

۱۳۹۴ل کال

Download from:aghalibrary.com

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه :

د کتاب نوم: دم شوي توري

لیکواله: یاسمین وزیري

خپرندوی: د افغانستان ملي تحریك، فرهنګي څانګه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوز: لیکواله

پښتۍ ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحریك د خپرونو لړ: (۱۲۲)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوولیت لیکوال پورې اړه لري.

Download from:aghalibrary.com

دم شوي توري

دا دم شوي توري

و لوله!

ډارېږه مه!

پوهېږم په تا اغېز نه کوي

زړه دې ډېرین

دی!!!

Download from:aghalibrary.com

پیلیزه

شعرد احساساتو او افکارو د بیان یوه غوره وسیله ده. په شعر کې د جذابیت راز په خیال، فکر، تصویر او موزونه ژبه کې پروت دی، له یوې خوا د لفظي موزون جوړښت له مخې په انسانانو ښه لګېږیاو له بلې خوا له هغو تمایلاتو سره مل وي چې له رقیقو احساساتو سرچینه اخلي.

که څه هم له لنډیو او شعرونو سره زما اړیکه له ډېر پخوا یعنې ماشومتوب څخه ده خو د لنډکیو شعرونو سره مې په دې ورستیو کې مینه پیدا شوې ده .هم یې لولم او هم یې لیکم ،خوند ترې اخلم هر تصویر پکې انځورم ،هره خوشحالي، خندا، ناهیلي او درد ته مې پناه پکې ورکوم. د لنډکیو شعرونو شیرینه او بېله دنیا ده.

دا شعرونه لنډ او د قافیې له بنده ازاده دي، له همدې توسنه مې هم ورسره جوړه ده، شاعر ټوله خبره نه راځېړي اکثرأ نیمه خپلو مخاطبینو ته پرېږدي دا یې زما په ګومان بل کیف دی چې لوستونکی ورسره ملګری کوي چې وروسته یې دی خپله بشپړ کړي .

دا چې تر کومه به مې دا رسم سم پاللی او لیکلي وي نو دا قضاوت به لوستونکو ته پرېږدم خو د لومړني کار په توګه یې تاسو ته وړاندې کوم.

په دې ورستیو کې د دې شعري فورم مینوال دېر زیات شوي دي او لیکوالان یې هم ،خو زه له خپلو ټولو دوستانو څخه ډېره مننه کوم چې زه یې و هڅولم تر څو داسې لنډکي شعرونه ولیکم.

همدا راز له ښاغلي استاد پوهنوال محمد اسمعیل یون څخه نړۍ مننه کوم چې دا اثر یې چاپ ته وړاندې کړ.

هیله ده چې دا (دم شوي توري) مو په مهین خاطر بوج نشي

په درنښت

یاسمین وزیري

کابل -افغانستان

Download from:aghalibrary.com

سریزه

د هینداري حافظه لټوم
ګوندې چې هلته
دې پیدا کړم

د آغلې یاسمین وزیري د لنډکیو شعرونو د کتاب پاڼې مې چې څنګه واړولې په دغه پورتني شعر مې سترګې ولګېدې، خوښ مې شو او ددې لنډې لیکنې د پیل لپاره مې راواخیست.
آغلې یاسمین وزیري د مېرمن کلتوري – ټولنیز بهیر فعاله غړې ده، چې ددغه بهیر په اوونیزو غونډو او د کره کتنې په غونډو کې تل فعاله ونډه لري. تر اوسه پورې یې د داستاني ادبیاتو، څېړنې او شعرونو په برخه کې څو کتابونه خپاره شوي دي. د نوموړې پر کتابونو د مېرمن بهیر له خوا دوه ځله د مخکتنې غونډې جوړې شوې دي.
آغلې یاسمین وزیري د هغو ګوتې په شمار افغان پېغلو له جملې څخه ده چې ادبیات یې د یوه مسلک په توګه زده کړي او تل له ادبیاتو سره پاتې شوې ده. هر وخت چې خبرېږم یا د هغې نوی کتاب چاپ شوی وي، یا یې د کتابونو په اړه غونډه وي او یا هم پخپله پر کوم څېړنیز کار بوخته وه یاسمین د ادبیاتو په برخه کې ماستري لري او نن سبا د ادبیاتو په برخه کې د دوکتورا د اخیستلو په هڅه کې ده. د نوموړې کیسې مې لوستې دي،

Download from:aghalibrary.com

کیسې یې خپلې ځانګړنې لري، زیاته برخه یې د افغان مېرمنو محرومیتونو ته ځانګړې شوې دي، پښتو ته یې له نورو ژبو څخه ژباړې کړې دي او د شعرونو کتابونه یې هم خپاره شوي دي، آغلې یاسمین وزیري په دې ټولو ډګرونو کې بریالۍ برېښي.

له نېکه مرغه په دې وروستیو کې یې د لنډکیو شعرونو لیکلو ته هم مخه کړې ده ، چې ددې د شاعرۍ په سفر کې یې یو نوی ګام بللی شو.

له ذهن مې و ایستې

هېر کړی مې یې

له حافظې مې هم پاک کړې

خو زړه دې لا هم یادوي

آغلې یاسمین وزیري پخپله وایي ((که څه هم له لنډیو او شعرونو سره زما اړیکه له ډېر پخوا یعنې ماشومتوب څخه ده خو د لنډکیو شعرونو سره مې په دې ورستیو کې مینه پیدا شوې ده .هم یې لولم او هم یې لیکم ،خوند ترې اخلم هر تصویر پکې انځورم ،هره خوشحالي، خندا، ناهیلي او درد ته مې پناه پکې ورکوم. د لنډکیو شعرونو شیرینه او بېله دنیا ده.....)

د نومورې په یو شمېر لنډکیو شعرونو کې د لنډیو خوند شته چې ډېر په زړه پورې دي:

نن مې روح مسکا کوي

دا ځکه چې غمونو ته یې

د پای ټکی کېښود

Download from:aghalibrary.com

***

دسترګو ژبه مې زده کړې

که ګونګی يې نو راشه

د زړه خبرې دې د سترګو

په ژبه را سره سرشريکې کړه

***

د درياب پر موجونو

د کبانو پر نڅا او ټوپونو

ستا د بې قراره زړه او سترګو

تصوير انځوروم

ذهن ته يې سپارم

***

اې!

ته پوهېږې چې

د مسکا ژبه مې د ماشومتوب

او د ښکلا ژبه وه

خو د غمونو او دردونو ژبه

چې ژړا ده تا را زده کړه

د آغلې ياسمين وزيري لنډکي شعرونه د هغې د نورو شعرونو په پرتله هنري او د وړو شېبو ډېره په زړه پورې انځورګري ده، خوشحاله يم چې

Download from:aghalibrary.com

یاسمین وزیري اوس د کمیت تر څنګ کیفیت ته هم توجه کوي، که هغه خپلو ادبي هلو ځلو ته همداسې دوام ورکړي او په همدې مینه له شعر او ادب سره پاته شي ، ټینګ باور لرم چې آغلې یاسمین وزیري به یو وخت زموږ ددې برخې د سر کتار شاعرانو په منځ کې خپل ځای ومومي.
د آغلې یاسمین وزیري دغه لنډکي شعرونه په غور ولولئ، خوند ترې واخلئ او په اړه یې قضاوت وکړئ، تاسې قدرمنو لوستونکو ته د ښه خوشحاله ژوند او آغلې یاسمین وزیري ته د نېکمرغه عزتمن ژوند او خپلې ژبې او ادب ته د خدمت په لاره کې لا بریو دعا کوم.

په مینه په درنښت

علم ګل سحر

کابل- ارګ

١٢/ ١٢/ ١٣٩٤

Download from:aghalibrary.com

دم شوي توري او زما نظر

یاسمین وزیری د پښتو ژبې او ادب په ډګر کې پېژندل شوي څېره ده ، ما د دې ډېر کتابونه لوستي دي ، او هر کتاب یې چې ما لوستلی دی خدای شته ما ترې خوند اخیستی دی په ځانګړې توګه یاسمین وزیرۍ د شعر په ډګر کې د ښځینو احساساتو په ښه توګه نمایندګي کړې ده ، اوس یې زما په وړاندې نوي شعري ټولګه (دم شوي توري) پرته ده په دې ټولګه کې وزیرۍ لنډکي شعرونه لیکلي دي ، دغه کار تر دې وړاندې هم په پښتو شاعرۍ کې شوی دی ما دې ته ورته لنډکي شعرونه د ومان (نیازي) لوستلي و او ما یوه لیکنه هم پرې کړې وه ، اوس دلته په دې یوه پاڼه کې پردې شعرونو نظر ورکول راته ګران کار ښکاري ، د دې لنډکي شعرونه چې دې لیکلي دي او یوه ښه ټولګه یې ترینه جوړه کړې ده نو لازمي خبره ده چې د چاپولو وړ ده ، نو پکار دی چې مونږ د دې شعرونه په ډېر شوق سره ولولو او نقادانو له په کار ده چې د دې پر شعرونو خپل خپل نظرونه څرګند کړي ، او ماته دلته نظر وړاندې کول په دې هم ګران دی ، چې دا ټول شعرونه دم شوي دي نو پر دم شویو څیزونو باندې زما د قلم توري هېڅ اثر نه کوي ځکه چې زما قلم دم شوی نه دی نو دلته په پای کې له دم شویو تورو څخه یو سور ګلاب راوړم .

Download from:aghalibrary.com

سور گلاب

نن مې پسرلنۍ هوا حس کړه

د مرغانو چغهار او نڅا مې ولیده

ستا خوشبویه عطر مې د گلانو د خوشبویي سره احساس کړه

ځکه اوس لکه سور گلاب غوړېدلې یم

صادق ژړک

کابل افغانستان

۱۵/۱۲/۹۴

دم شوي توري

مخکې له دې چې د یاسمین جانې په دم توري شوي باندې بحث وکړم غواړم د لنډکیو شعرونو په اړه یو څه وکښم دا یوه څرګنده خبره ده چې د ژوند په هره برخه کې د وخت په تېرېدو سره ځینې مسایل په خپل حال نه پاتې کیږي بلکې بدلون مومي او کله کله خو نوښتونه هم رامنځته کېږي چې شعر او ادب هم دغه بدلون مني. همدا راز پښتو ژبه هم د نثر او نظم په برخه کې د نړۍ له ادبیا تو څخه اغېزمنه شوې ده په ځانګړي ډول په تېرو دورو کې د عربي،فارسي او هندي شعر او شاعرۍ اغېز پکې له ورایه ښکاري خو د معاصرې دورې په دې وروستیو کلونو کې د غربي ژبو د ادبیاتو تر اغېز لاندې راغلې ده لکه سپین شعر،هایکو لنډکي شعرونه او داسې نور دي چې لنډکي شعرونه تر دې نورو فورمونو ډېر ورستي دي.
لنډکي شعرونه هم ځانته جلا خوند او رنګ لري.
زما په اند دا ډېر ښکلي لنډ ادبي او هنري نثرونه دي نه شعرونه ځکه چې د شعر اساسي رکن وزن او قافیه ده چې په بیتونو کې مراعاتیږي حال دا چې لنډکي شعرونو کې دا نه لیدل کېږي خو منځپانګه یې ښکلی احساس لري،کله کله داسې برېښي چې لنډکی شعر د آزاد نظم یو ډول وي چې ډېر لنډ خو له تخیل،احساس او ښکلو کلماتو څخه ډک وي.

په هر صورت دغه ډول فورمونه چې له نورو ژبو څخه را واخیستل شي په لومړي سر کې لږ څه ستونزې لري تر څو پوخوالي ته ورسیږي لکه هایکو چې له اره درې مسرې دي،لومړۍ یې پینځه (۵) څپې ،دویمه اووه(۷) څپې او دریمه بیا پینځه(۵) څپې دي خو کله چې پښتو ادب ته وردننه شوې یو څه بدلون د مسرو په څپو کې را منځته شوی دی،زما په اند د فورم په اصل کې بدلون د فورم د بدلون سبب ګرځي او بیا ورته بل نوم ټاکل اړین برېښي.

په هر حال راځو د آغلې یاسمین جانې لنډکي شعرونو ته چې دم شوي توري نومیږي.

ښکلی اثر دی،تشبیهات او خوندور الفاظ لري،تخیل یې هم ښکلی دی،عجیبه خبره خو دا ده چې دا ټول اثر بلکې هر یو لفظ یې یوازې او یوازې په یوې موضوع را څرځي دا هم د آغلې شاعرې کمال دی چې عین مفهوم په دومره ډېرو بېلابېلو الفاظو وړاندې کوي.

زه به ورته وایم چې:

یاسمین خورې!

د ادب ګلبڼ ګلونه لوبوې

ښکلې پاڼې ټولوې

عطرونه خوروې

بس

زړونه لرزوې!!!

خو هیله مې ترې دا ده چې د ژوند هر اړخیزه انځورونه وکړي تر څو د هر یو وګړي په دې ښکلې هېنداره کې ځان ووینې.
لکه څرنګه چې رنګا رنګ الفاظ یې ښکلي اوډلي که معنا هم رنګینه کړي نو شعریت به یې لا پسې ښکلی شي، کاظم خان شیدا وایي:
مضمون د شعر لکه پیکر
رنګین الفاظ یې رخت و زېور وي
ورته په کار دي دا دواړه توکه
پیکر که هر څو دلربا تر وي
په پای کې آغلې وریزي خور ته د دې اثر د پنځولو مبارکي وایم د لا بریاوو هیله یې لرم.

په درنښت

پوهنیاره آریانا حقپال

کابل پوهنتون

۱۳۹۴/۱۲/۱۷

زما ربه!

هر انځور دې ښکلی دی
د مخ روښنايي دې زما
سترګې و نه برېښوي
اې زما ربه!

حاکمیت

د ژوند په گوډ گوډ کې مې
دردونو او غمونو حاکمیت
پیل کړی دی
خوشحالۍ ته لار نه ورکوي
چې د زړه تیاره خونې ته
دننه شي او هرڅه رڼا کړي

سوله

سترگې مې د زړه سره په جنگ دي
ورته وايي:
ولې دې د مینې راز و نه شو ساتلی؟
زما خو هیڅ نه مني
هره ورځ د دوی جنگ وي
اوس نو ته د دوی تر منځ سوله کوی شې

معجزه

پوهېږې!
 ستا بېرته راتګ زما په لور
ما ته یوه معجزه ده !!!

تمثیل

چا راته وویل چې خوشحالۍ ولیکم
خو زه څه وکړم؟ زه څنګه کوی شم
د غم په رنګونو خوشحالي انځور کړم؟
 زړه او ذهن مې له دې کلمې سره اشنا نه دي
خوشحالي يې نه ليدلې نه يې لمس کړې او نه يې حس کړې
اصلا د خوشحالۍ څخه وېرېږي
خوشحالي نه پېژني
خو بيا هم هڅه کوم چې
د غمونو د هېرولو تمثيل زده او
خوشحاليو ته هرکلى ووايم

سور گلاب

نن مې پسرلنۍ ښکلې هوا حس کړه
د مرغانو چغهار او نڅا مې ولیده
ستا خوشبویه عطر مې د گلانو له خوشبویي سره احساس کړه
ځکه اوس لکه سور گلاب غوړېدلې یم

انتظار

پوهېږې!
ته چې په سفر لاړې
ما هره شېبه ستا په یادونواو
انتظار تېروله خو ته را نه غلې!!!

فضا

دښکلي څېرې په فضا
کې یې غبار لیدل کېده
ژبه یې د حیا خاموشي خپله کړې وه
خو په سترګو کې یې
راټولې شوې وریځو نغمې
پیل کړې
د باران په څېر داسې نغمې
یې وغږولې چې ډېره موده به یې
د زړه دښته له وچکالي وژغورل شي

نا پوه زړګی

اې!
زما نا پوه زړګيه!
نه پوهېږم ته لا هم چا ته
په تمه یې چې اوښکو پاکولو
ته به دې راځې؟
چا چې دا اوښکې درلورولې
هغه ډېر لرې تللی او ته یې هېر کړې

ځنګل

زه د خپل زړه په تور ځنګل کې
نن ستا ټول یادونه او خپلې
هیلې پانسۍ کوم!

سږه وینه

د قسمت سږه شوې وینه مې
د بدمرغۍ په اور تودوم
ګوندې چې تقدیر او
د تندي کرښې مې بدلې شي

لمس

اوس چې دې زما زړه لمس
کړ ووایه چې څه یې
درته ووېل؟

حافظه

د هينداري حافظه لټوم
ګوندي چې هلته دي
پيدا کړم

اوښکه

اې تاته وايم!
غواړم تل دې لکه اوښکه
په ښهو کې له هر چا پټ وساتم

شهیدان

ستا لپاره مې ټول ګلان شهیدان
کړل،سرونه مې ترې پرې کړل
وینې مې ترې وبهولې
ستا د راتلو په تمه
خو ته را نه غلې!

درد

نور دې نه یادوم
لکه درد په زړه کې
دې پټ ساتم!

خوند

ډېر خوند راکوي ستا
نه راتګ او زما
اوږد مهالی انتظار!!!

ګونګی

د سترګو ژبه مې زده کړې
که ګونګی يې نو راشه
د زړه خبرې دې د سترګو
په ژبه را سره شريکې کړه

خوب

شپې مې مړ په خوب وليدې
چيغې مې کړې
د وجود له ځانګې مې ستا د
يادونو مرغۍ والوتې!

روح

نن مې روح مسکا کوي
دا ځکه چې غمونو ته يې
د پای ټکی کېښود!

سيلاب

ستا ټول يادونه مې
نن د سترګو سيلاب ډوب کړل!

حاجت

نورو خبرو ته حاجت نشته
زما او ستا روح په خبرو
ښه پوه دي

تخنېدل

پسرلی راغی
د ګلانو له تخنېدو سره
زما خوشحالۍ یې هم و تخنول
او غمونه یې رانه په مخه کړل

ذهن

له ذهنه مې و ایستې
هېر کړی مې یې
له حافظې مې هم پاک کړې
خو زړه دې لا هم یادوي

د اوښکو چینه

د اوښکو چینه مې په خوټېدو شوه
بیا زړه ور یاد کړی یې
کنه ما خو ډېر پخوا هېر کړی وې

دریځه

د زړه له دروازې مې و ایستې
د ذهن له دریځې دې هم اوس اوباسم
نور به د نوم وا نه خلم!

ظالم

ته ډېر ظالم يې له ما نه دې
هر څه واخيستل
زمونږ اړيکه
زمونږ مينه او يادونه
ان تر ټولو نږدې کس دې
هم رانه واخيست

ديوان

ته مې د خوښيو او غمونو هغه
په زړه پورې ديوان يې
چې غواړم ټول دې وليکم
ټکي په ټکي
کلمه په کلمه
ان سر تر پايه

جزيره

که په خوله دې نه يادوم
خو د زړه په جزيره کې
مې تل را څرخيږې!

دردېدل

ستا شتون دردولم
يعني تا دردولم
اوس چې رانه تللی يې
زه درپسې ډېره دردېږم
نه پوهېږم دا څه ډول احساس دی؟

رگونه

ستا تول یادونه
رگو ته مې و بهېدل
زړه مې ستا تصویر
په سور رنگ انځور کړ

مور

اخ!
مورې ماشومتوب ته مې
یو ځل بیا بوځه
ویښتان مې ولوبوه
للو للو راته ووایه
غواړم ستا غېږې ته پناه یوسم
او سکون ومومم

الفاظ

له زړه او ذهنه مې ټول
الفاظ والوتل چې تا ته
یې شعر کړم

پانګوال

ته ډېر بې انصافه پانګوال یې
په اخیستلو پوهېږې
خو په ورکولو هېڅ نه پوهېږې

موسېدا

د زړه هېنداره مې په موسېدو شوه
ځکه چې خوشحالۍ ته مې غېږه
پرانيستې ده

مغروره

زه مغروره نه يم
خو ستا يادونو کناره
او له هر چا لرې کړې يم

لېونتوب

لېونتوب مې را نارې وهي
غواړي روح مې ستا روح
لمس او حس کړي

یاد ۱

ستا هر یاد
چې زما سیده ساده ګي
او صداقت را یادوي
زما د ژوند هغه یادونه دي
چې په یادولو يې نور هېڅ څه نه رایادېږي

تیاره

زه او ستا یادونه
د تیارو په مرسته
د زړه په هدیره کې
ستا غمونه لمانځو

انتظار

اې!
تاته وایم راشه نو
نور مې سترګې له ډېرانتظاره
ستړې شوې دي
ان بانه مې خوږیږي
اوښکې مې رودونه جوړ کړل
داسې نه چې دا ټول کلی پکې
ډوب شي بیا به یې خون
ستا په غاړه وي

خولې

له سترګو مې خولې په څڅېدو شوې
دا ځکه چې ستا تود نظر
زما يخ وهلی نظر را تود کړی

اشاره

غواړم وروسته له دې په اشارو خبرې وکړم
نور نوپه هېڅ ژبې،توري او کلمې
باور نه لرم

بړستن

ستا د راتلو په تمه به زه
ډېره ستړې شم
ته چې راځې ما به د خاورو
درنه بړستن اغوستې وي

ماشوم

غواړم له سره وزېږم
هر څه هېر کړم
لکه نوی ماشوم ساه واخلم
درد او غم و نه پېژنم
له هر څه بې خبره

اتڼ

کله کله مې احساسات
په وجود کې برګ اتڼ
جوړ کړي او تا رانه غواړي
په دې نه پوهېږي چې ته ډېر لرې تللی یې

اوبول

د انتظار ګلونه دې تر
هغه وخت په اوښکو اوبوم
تر څو چې ته راشې

خاطرې

ستا دردونه خوب رانه الوزوي
يادونه او خاطرې دې زړه مې
را چاپېر او نڅوي

اړيکه

اې کاش زما او ستا اړيکه
لکه اوښکې او ګرېوان
نږدې او صميمي وی

درک

د درک سترګې مې هم
ستا په څېر ړندې شوې دي
ځکه نو ستا غلطۍ نه لیدی شم
او نه یې هم درک کوی شم

ګیلې

ستا رنګین انځور مې
لا په سترګو کې غړېږي
اوښکې رانه ګیلمنې دي
ځکه د هغو ځای مې
تاته درکړی

خاموشي ۱

خاموشي مې په زړه شوکارې لګوي خو څه وکړم
چې د ویلو جرآت نه لرم
اما ته خو هم د لوستلو جرات
نه لرې
کنه زما په سترګو کې یو دیوان
خبرې دي چې ته یې نه
شې لوستی

سرې اوښکې

نن مې زړه ډېر ډک دی
غواړم چې په خپلو اوښکو
ټول کاينات ولمبوم
ان غواړم آسمان هم په خپلو اوښکو
ووينځم خو زړه مې راسره دا
په اوښکو مينځل نه منې هغه وايي
دا ټول کاينات زما په سرو وينو ومينځه
او اسمان ته هم زما د وينې سور رنګ
ډالۍ کړه

مينه ۱

نن مې بې وزله مينه
لکه اوښکه
ګرېوانه ته را ولوېده
سړه آه يې
تر خولې ووته او خاموشه شوه

زلزله

د هیلو او ارمانونو خونه مې
چې د زړه په وینو
جوړه کړې وه
د بې وفایي په زلزله کې له منځه لاړه
د زړه ټول دیوالونه یې ونړېدل
اوس د هیلو او ارمانونو هدیره ترې
جوړه شوې
یوازې د ناهیلۍ جنډه
پکې ولاړه ده

ژوند ۱

اې !
تاته وایم
زه داسې څه وکړم چې ستا اوښکې
را خپلې او غمونه دې لکه جامې له ځانه تاو کړم؟
هیله کوم ووایه زه څنګه ستا ژوند شم ؟
نه پوهیږم چې ته به ما خپل ژوند کړې کنه؟
خو زه دا وایم
ته زما د ژوند یوه برخه نه بکله
ته اوس زما ژوند یې
بې له تا بې روحه جسم یم

چوپتیا

اې!
ته داسې فکر و نه کړې چې
زما چوپتیا به زما کمزوري وي
د دې چوپتیا تر شا زما کلکه غښتلتیا
او قوي اراده پرته ده
چې ستا له درکه ډېره لرې ده.

خاموشي ۲

خاموشي مې د زړه درد زیاتوي
د زړه درزا په غوږو اورم
د درېدو او ګرځېدو توان نه لرم
خو څه وکړم مجبوریت مې په خوله
د چوپتیا لاس ایښی دی
راز ویلو ته مې نه پرېږدي
وایي له ځان سره به ټول وسوزوې
ښه به دا وي چې ته یوازې وسوزې
او ځان ایره کړې خو خاموشي به تل ساتې

ژبه

اې!
ته پوهېږې چې
د مسکا ژبه مې د ماشومتوب
او د ښکلا ژبه وه
خو د غمونو او دردونو ژبه
چې ژړا ده تا را زده کړه

مينه ۲

مينه هغه رنګين خوب
او ښايسته تصوير دی
چې د انسان زړه غواړي
هر وخت يې ووينې
خو افسوس چې
له لاسه ورکولو سره يې
ژوند بې رنګه او بې خونده شي

خپلوي

تا خو راته ويلي و چې
زما هر درد او غم خپلوې
زما اوښکې پاکوې او ګيلې مې خپلوې
دا نو څنګه خپلوي وه؟
چې نه دې زما اوښکې پاکې کړې
نه دې زما دردونه خپل کړل
او نه دې زما ګيلې خپلې وګڼلې
خو په بدل کې دا هر څه دې
په پنډونو راکړل
اما ولې؟
اخر دا ستا خپلوي وه؟

ماشومتوب

اې ماشومتوبه!
خیر یو ځل بیا مې هم
هغه تېر وختونو او یادونو ته بوځه
له دې ژونده ستړې یم
غواړم بیا هغه پټ پټونی او
اکو بکو وکړم
غواړم بېرته همغسې ماشومه شم
له هر څه او هر شي لرې

گرېوان ۱

نن مې گرېوان اوښکې
ته گواښ وکړ او ويې ويل:
نور تا ته پناه نشم درکولی
نور ما ته مه را څخېږه
زه هم گمزوری شوی یم
نورتا او ستا دردونه په دې شلېدلي
وجود کې نشم ځایولی

طوفان

اې
ته داسې یو طوفان وې
چېله راتلو سره سم دې
زما د زړه له خونې
ټولې خوښۍ او رنګینۍ په مخه کړل
اوس مې زړګی په بې وزلۍ سره
خپلې خوښۍ لټوي
خو له ظالم طوفان سره د مقابلې توان نه لري

هیله

یوازینۍ د ژوند هیله او د
زړه سکون مې ته وې خو
افسوس چې اوس نه کومه
هیله او نه هم د زړه سکون لرم

تنهايي

اې!
پوهېږې چې تنهايي څه ده؟
هغه تل پاتې ډالۍ ده
چې تا را وبخښله

باور ۱

نن ستا شيشې باور
له منځه لاړ نور به
هيڅکله د شګو
په پل مزل و نه کړم!

هدیره

د زړه هدیره مې
د هیلو له جنازې ډکه
شوې ده
هرې خوا ته یې بې روحه
شناختې وینم

کاغذ باد

ژوند مې کاغذ باد ته ورته دی
هرې خوا ته الوزي
خو منزل ته د رسېدو ځای یې
معلوم نه دی

کړکۍ

اې کاش!
کاش چې زړونو ته
دروازې او یا کړکۍ
ور اېښودل شوي وی
تا به خپل انځور
د زړه په څلورو دیوالو
انځور شوی لیدلی وی
هلته به زما د مینې
کچه در معلومه شوې وه

آسمان

د معصوم زړګي آسمان مې
بيا ستا د بېلتون تورې
وريځې را چاپېره کړې دی
له ورښت نه يې وېرېږم
داسې نه چې په ورېدو يې
سيلاب راشي او هر څه
په مخه کړي

يادونه ١

پوهېږې!

ستا يادونو ته مې وويل :

نور ځان مه را يادوئ

نوره مې مه دردوئ

نور زغم نه لرم

خو دوی ستا په څېر سخت زړي نه دي

دا راسره نه مني

وايي مورږ تا يوازې نه پرېږدو

مورږ بې وفا نه يو

پانسې

بېګاه مې ستا د دروغجنې
مينې په رسۍ خپلې ټولې
هيلې او خوبنې پانسې کړې
نه غواړم
نور د مينې او باور
په نوم څه و پېژنم

اور

دا بې وزله زړه مې بخارۍ ته
ورته شو د لرګي او تېل په ځای
د معصوميت او مظلوميت
اور پکې بليږي
خو سرې لمبې او لوګي يې
څوک نه ويني

ځان مرګی

د کرکې په رسۍ مې خپلې
ټولې معصومې هیلې
ستا له لاسه پانسۍ کړې
شهید ارمانونه مې خواره واره پراته دي
د زړه هدیره کې مې
نور خالي ځای نه دی پاتې
چې دوی ښخ کړم
ته یو ظالم ځانمرګی وې
چې په ډېرې بې رحمۍ دې
هر ځهپوپناه کړل

ملگرتیا

اې!
ژونده تا ته وایم
نورمې ستا له ملگرتیا بد راځي
نور مې له تا زړه تور شوی
ستړې شوې یم ستا ملگرتیا ما ډېره دردوي
نور د هېڅ کوم درد د زغمولو او گاللو نه یم
نور د سختیو سره د مقاومت توان نه لرم
غواړم یوې هوسا غېږې ته پناه یوسم
اوس نو غواړم ستا له ملگرتیا لاس واخلم
او داسې ملگري ته پناه یوسم چې ماته
ارامي او سکون را وبخښي
له هغه ملگري پناه غواړم چې مرگ نومیږي
او د تل لپاره هوساینه را بخښي
اخر هغه خو د تا په څېر ظالم نه دی
چې تل دردونه او غمونه راکوي
یو دم له هر څه خلاصون را ډالۍ کوي

مړې هيلې

نن مې زېړې رژېدلي پاڼې
 تر پښو لاندې وليدې
د درد او اسويلو اواز يې تر غوږو را ورسېد
په زړه کې مې څړيکه شوه
سم د درد احساس مې وکړ
ناڅاپه مې پام شو چې مړې مړې هيلې مې
راته ژاړي په ژړغوني غږ وايي:
ستا هغه ورځ ياده شوه چې موږ همداسې
د يو ظالم انسان تر پښو لاندې له منځه تلو
 او د مرستې مو څوک نه و
 او نه مو د درد احساس چا کاوه

زخم

په یاد دې دي کوم زخم دې چې راکړی و؟
هغه اوس ناسور شوی او د هر ځل
درد احساسېدو سره سم ستا دورغجنه
مینه او مکاره څېره را یادوي

زندان

که څه هم تا ټوله زنداني کړې یم
خوله مې د بنده کړې ده
لاسونه مې دې تړلي
خو زما خیال
فکر، او قلم نه شې
زنداني کولی

اوښکې ۲

نن مې لکه اوښکه له
سترګو ولوېدې
کله به دې هم یاد نه کړم

ګل

هغه ګل دې په یاد دی؟
کوم چې په تور ماښام کې دې راکړی و
او تیارو ته دې رڼا ور وبخښلې وه
د یو ګل په څېره کې دې ټوله نړۍ
راته ډالۍ کړې وه
اوس هغه ګل وچ شوی دی
نه بوی لري او نه ښایست
اما ستا خواږه یادونه،هغه مینه او هیلې لا همداسې
زما په زړه کې غوړېدلي او تازه دي

تسبیح

د اعتماد هغه تسبیح دې چې د دوکو په
تار پېيلي وه وشلېدې
هغه دروغين نومونه دې چې هرې
 دانې ته انتخاب کړي و وشيندل شول
ټولې دانې مې راټولې کړې
خو يوه هغه دانه چې باور او اعتماد
نوم لري پيدا نشوه
ځکه چې په دې نوم تا
يوه دانه هم نه وه نومولې

تصویر ۱

ستا تصویر مې په سترګو
کې انځور کړ د زړه په وينو مې ورنګاوه
چې لاپسې ښايسته شي
ډېر ښه انځور شوی دی
خو د سترګو باران مې دا ښایست
نه شو لیدلی
وورېدې او ستا ښکلې انځور یې
رانه واخیست

زړه ۱

د زړګي درد مې بینا سترګې
او رسا غوږ غواړي چېهم یې ووینې
او هم یې درد واوري چې ته یې نه لرې
خو کاش ما هم ستا په پېژنده کې
غوږ رسا او سترګې بینا کړې وی

سلامونه

د شمال په لاس مې
سلامونه در واستول
زړه مې په درزا او ټوپوټو شو
اوښکې مې ور سره مل
او سلګۍ مې ورسره تړلې وې
روح مې هم غوښتل
ستا په لور والوزي خو په دې معصوم
او بې وزله جسم مې دا
غمونه نه پېرزو کېږي

عمر

د خوشحاليو عمر مې د ګل پرمخ
هغه شبنم ته ورته دی
چې په څو شېبو کې فنا کيږي
خو د غمونو عمر مې د سيند
هغې لويې تيږې ته ورته دی
چې سيلاب يې هم نشي فنا کولی

تصوير٢

د درياب پر موجونو
د کبانو پر نڅا او ټوپونو
ستا د بې قراره زړه او سترګو
تصوير انځورم
ذهن ته يې سپارم

ساه ۲

اوس مې ساه
او روح دواړه
له تا سره ایسار دي
زه به تر کومه داسې
ګرځم لکه بې روحه جسم

هیلې

د ژړګي ټولې
هیلې او ارمانونه مې
سیند ته و ر وسپارل
خوښه یې چې له ځان سره یې وړي
او که د زړه په تل کې یې
ډبوي او فنا کوي یې

قسمت

که آسمان او ځمکه
سره يو ځای شي
نو په همغه ورځ به مو
قسمتونه يو
او بېلتون ته به مو ماتې
ورکړې وي

اوښکې ۱

نن مې اوښکې تاپسې
ډېرې خفه شوي دي
هره شېبه دې يادوي
د باران په څېر تاپسې ورېږي
کاشکې ته هم د طوفان په
څېر ناڅاپي راغلی وی
او د ژوند تورې ورېځې به دې
په مخه کړی وی

نقاب

نن مې ستا د نقاب داري څېرې شاته
يوه وېرونکې او بد مخې څېره ولیده
ډېره ووېریدم!
ساه مې په سینه کې په ډوبېدو شوه
اوښکې مې په سترګو کې ډنډ شوې
زړه مې د شیشې په څېر ماتېده
له دردونکي اواز نه يي
په ځمکه مېخ شوې وم
روح مې په سلګيو و
هیڅ مې نشوی کولی
توان مې ختم ویوازې مې تر شونډو لاندې دومره وویل:
کاش چې ړنده وی
او ستا دا دروغجنه څېره
او مینه مې
نه وی لیدلی او نه مې هم حس کړې وی

احساس

نه پوهېږم
چې احساس مې
تا غلا کړی
که شعر لیکل رانه
هېر شوي دي

شعر

د مات زړه اواز
د مرورو اوښکو سیلاب
د شونډو غمجنه او ترخه موسکا
د رنځور جسم فریاد مې
د ناهیلۍ په تار سره وپېیل
او تا ته مې په ماتو او دردمنو الفاظو
شعر ولیکه
خوښه ستا چې په لوستو یې
ذهن ته سپارې
که زړه ته

خزان

ته!
د خزان زرين طوفان وې
زما د ژوند ښايسته بهارونه دې
ورژول

نغمه

اې!
ته دې شپېلۍ هغه خوږه
نغمه یې چې په اورېدو
یې ساه اخلم،او روح
مې تازه کېږي

احساس ۱

اې کاش چې ستا
په څېر زما احساس هم
مړ شوی وی ستا په دوکو
به دومره نا ماتېدم او ستا
نشتون به نه کړولم
که ستا په څېر بې احساسه وی
نو ستا غم او درد ته مې
اوږه نه ورکوله ستا اوښکې مې نه خپلولې
او نه به مې داسې زړه ماتېده

ژوند۲

ته زما د ژوند لامل او زړه تسکين يې
او هغه ستا د ژوند لامل او تسکين
آه !
زما ژوند له منځه لاړ

ازادي

د ژوند لوی نعمت ازادي ده
خو څه وکړم چې زه يې نه لرم
زما روح ،زړه او ذهن ټول
تا سره اسير او په بند کې دي

خندا ۱

خندا مې د کډوالو په څېر
له شونډو کډه وکړه
خو نه پوهېږم چې له دې سفره به
بېرته راځي او که د تل لپاره
يې کډه وکړه

انار

ای!
تا ته هسې زه
په ظاهر لکه سره مڼه
ښکارم
په اصل کې زما زړه
د انارو د دانې په شان
له غمونو او دردونو ډك دی
نو د مڼې په ځای مې انار بوله

یاد

په مات زړه مې مات مات توري راټول
په مات قلم مې ستا نوم پرې ولیکه
خو نا ځاپه د مات زړه
له وینو ولیکل شول
نور ستا بې وفا یاد په دې مات زړه
کې نشم ساتلی

الوتل

غوښتل مې والوزم
ان تر آسمانه ستوري
په لاسونو کې ونیسم
د سپوږمۍ ښایست له
نږدې ووینم او
اسمان ښکل کړم
خو افسوس
چې تورو وریځو را چاپېره
کړم

مینه ۱

د غزل په څو بیتونو کې مې
ستا مینه انځوروله
ټول توري رانه مات شول
اوس یې ماتې ټوټې ټولوم
اوذهن ته یې سپارم

روح

ته لاړې!
خو زما زړه او ذهن دواړه دې
له ځان سره یووړل
اوس مې روح سرګردان
او تن مې د کالبوت په شان دی

پلار

ډېر مې یادېږې
د اوښکو په موجونو کې
تل ستا لارې څارم
ستا مهربانه لاسونه
حس کوم پلار جانه!

دیوان ۲

اې!
ته فکر مه کوه چې
زه ولې داسې غلې یم
زما د خاموشي تر شا
یو دیوان رازونه دي
خو افسوس چې ته یې
نه شې لوستلی

مرگ ۲

تېره شپه مې په خوب ولیدې
چې ته زما جونگړې ته راځې
ډېر مې په ورین تندي
ستا هرکلی وکړ
ډېره درته خوشحاله وم
خو اوس غواړم چې ته په ویښه
زما خواته راشې او ما ته په خپله
غېږه کې پناه راکړې
یوازې ته یې چې زما دردونه او غمونه
لرې کولی شې
نو هیله کوم مرگیه!
یو ځل په ویښه زما خوا ته راشه
فقط یو ځل هیله کوم

سکون

ته زما د مینې او د ښایستونو ټوله نړۍ یې
ته زما د زړه سکون او ارام یې
او تل به دې تشه احساسوم
ان تر قیامته به مې د زړه پر محور ولاړ یې
پلار جانه!

باران ۱

زما زړه تاته دومره در نږدې
و چې ستا هره اوښکه مې
په باران کې لیدلی شوه
خو افسوس چې تا هیڅ وخت
زما اوښکې بې بارانه
هم و نه لیدې

كتاب

زړه مې هغه تړلی
كتاب دی
چې په بندو شونډو
ډېرې خبرې كوي
او خپل درد انځوروي!

نظر

نه پوهېږم چې زما
نظر كمزوی شوی
كه ته رانه ورك شوی یې؟

للټين

زه ستا هر یاد
په خپل داغلي زړه کې
د للټين په څېر
روښان ساتم خو د تېلو په ځای
د زړه وينې پکې سوزوم

سترګې ۱

زه او ته
لکه دوې سترګې
ډېر سره نږدې او څنګ په څنګ یوو
خو افسوس چې
هېڅکله مو سره و نه ليدل

لمانځينه

اې!
تا ته وايم
لږ خو دې دا غم ته ووايه
چې ما څو شپې يوازې پرېږدي
ان په لمانځه کې هم راسره غبرګ
په لمانځينه ولاړ وي

زولنې

د رسمونو په زولنو داسې تړل شوې يم
چې نه ځان خلاصوی شم او نههم
ژوند کوی شم
ان تر دې چې د ساه ايستلو حق هم نه لرم
ځکه چې ښځه يم!

گلونه

د زړګي ګلونه مې
ټول مړاوي شوي
د رژېدو اواز یې
د درد په شکل
په سینه کې
احساسوم!

نه پوهېږم

نه پوهېږم
چې ځان رانه ورك دی
او
که تا
پيدا کوی نشم!

کاروان

ژوند د غمونو،دردونو او بې وفايي
داسې کاروان دی
پرته له دې چې
منزل ته دې ورسوي
په نيمه لار کې دې پرېږدي.

اختر

اې اختره!
ستا راتګ ته ډېره خوشحاله وم
چې هغه به لکه باران زما
د زړه په وچه دښته وورېږي
خو افسوس چې هغه ډېر پخوا
د بل چا زړه دښتې ته باران شوی

هینداره

ته مې خپله هینداره ګڼلې
ستا د مخ په رڼا کې مې خپل ځان لید
خو اوس پوه شوم
چې ته زما هینداره نه یې
ته هغه بې ښایسته هینداره یې چې
د بل چا د مخ په رڼا کې خپل
ځان وینې

تیارې

تا مې ژوند ته د بې اعتمادۍ
دومره تیارې ډالۍ کړې
که اوس راته سپوږمۍ هم شې
او ژوند راته روښانه کړې
نور به هېڅکله په تا باور و نه کړم

زغم

کله کله د ژوند زغم
دومره ستونزمن شي
چې مرگ یې هم د حل لار
نه شي کېدی

زړه ۲

ای!
زما رنځور زړگیه!
ته گوره چې څه دې وکړل
مین ته شوې
د اوښکو رودونه
زما پر مخ جوړ شول

دریاب

ستا د سترګو په دریاب کې
داسې ډوبه شوم چې
هېڅ نه پوهېږم
د اوښکو موجونه
ماچېرې وړي ؟

مینه۲

ستا مینه لکه
فضايي سفینه چې
یوازې په خیال کې مې ښه
محسوسیږي او حقیقت نه لري

دعا

اې پاکه ربه!
اې د پټو زړونو او رازونو خبرداره
نور دې هیڅ غم او درد د زغملونه یم
نور مې توان ختم شوی
صرف ستا ملتیا غواړم
اې پاکه ربه!هیله کوم مرسته راسره وکړه
ستا په مرستې
غواړم د ځمکې غیږې ته پناه
یوسم او له هر غمه
خلاصون ومومم!!!

لمر

لمر په ډوبېدو و او خپل زرين شال يې
 د سيند اوبه ته ډالۍ کړ
د سيند زرينې اوبه په
نڅېدو شوې،ونې په خندا خندا
شورماشور جوړ کړ
لږ ځنډ وروسته ستورو هم سترګکونه کول
خو ما په دې هرڅه کې ته ليدلې
او يوازې مې ته احساسولې
ان تر دې چې يوازې او يوازې
مې ته تنفس کولې

رباب

ستا مینه د ربابهغه دردونکي نغمې ته
ورته ده چې په اورېدو یې
زړه دردیږي او ځان په غم کې
ډوب احساسوي

غم

ستا غمونه ستا په څېر
بې وفا نه دي تل مې
د سیوري په شان
ملتیا کوي
خو کله نا کله سیوری هم
په تیاره کې د انسان ملتیا پرېږدي
اما ستا غمونه دا کار نه کوي
په تیاره کې مې هم
یوازې نه پرېږدي
تل راسره مله وي

اختر ۲

ستا راتلو ته مې شېبې شمارلې
خو يو ځل بيا دې هم
انتظار را سره مل کړ
اوس به تر بل اختره انتظار کوم
چې ته به راځې

گل

د هر گل په ښايست کې
زه يوازې او يوازې تا لټوم
خو نه پوهېږم چې کوم گل به
تاته ورته وي
ځکه چې دا گلونه اغزي نه لري
چې له امله يې ټپي شم
اما ته داسې د اغزيو ډک گل يې
چې تل مې ټپي کوې

هینداره ۲

د معصوم زړه هینداره مې
داسې چا ماته کړه
چې ما خپل ټول ژوند
د هغه په نوم کړی و

ژړا

زړه مې غواړي چې
په چیغو چیغو وژاړم
خپله ناهیلي وغړوم
خپل غمونه ورته اوښکې کړم
تر څو د ځمکې کلك زړه نرم شي
او غېږه کې پناه راکړي

اواز

د دنیا له ټولو ناسمو
رسمونو او دودونو څخه
غوړونه مې څه نه اوري
یوازې او یوازې
د خپل زړه اواز اورم
ځکه چې ناسم نه مني

بانه

له خپلو بڼو شکر گذاره یم
کله چې ستا په یاد کې اوښکې تویوم
بانه یې غېږه کې نیسي
تویدلو ته یې نه پرېږدي

مغرور زړه

له هغه مغرور
او ډبرین زړه څخه
ناره پورته شوه
چې نور زغم نه لرم
ډېره مې یادېږې!

اختر ۳

د داغلي زړه په وینو مې
لاسونه په حنا کړل
داسې نه چې اختر رانه خفه شي

لحد

پلار جانه!
سبا دې تور لحد ته
له زاريو سره درځم
د لحد توره ډبره دې په اوښکو مینځم
تر هغو چې د تیږې ډبرین زړه نرم شي
او تا بېرته راکړي

اوښکه۲

ته زما په سترګو کې
د ښايستونو او يادونو
هغه اوښکه يې
چې نه غواړم
له سترګو مې ولوېږې
غواړم تل دې په سترګو کې وساتم
او په ښو کې دې پټ کړم

اعتماد

اعتماد هغه لمر وړانگه وه
چې په ډېره چټکۍ
د زړه تیارې خونې ته د ننه شو
او هر څه یې روښانه کړل
زړه یې داسې راونغښت
لکه د خرما زړی چې
د خرما په منځ کې اوسي
خو لېږ شېبه وروسته
له منځه لاړ
او زړه په گوگل کې خالي پاتې شو
لکه څنگه چې په خرما روژه ماتی وشي
او زړی یې لرې گذار شي

یادونه ۲

ستا د یادونو اوښکې مې
په نمجنو سترګو کې
ډېرې پټې وساتلې
داسې نه چې په بهېدو یې
ستا یادونه هم ستا په څېر
وځاځي
او ما یوازې پرېږدي!

صبر

د صبر سلايي مې د رانجو پرځای
په سترګو پورې کړه تر څو
نور په سترګو کې ځای در نه کړي
ستا لپاره نمجنې نشي
اوس مې سترګې ستا لپاره د غړېدو نه صبر شوې
اما زړه يې را سره نه مني
خو نه پوهېږم دا نا پوه زړګی مې د صبر په
نوم ولې هېڅ ډول کليمه نه پېژني؟
راته وايې زه نا لوستی يم
نه د صبر کلمه لوستی شم او نه
يې پېژنم

انتظار

انتظار دې د زړګي
ویالې راوچې کړې
اوس مې د زړه سوې صحرا
له وچکالۍ سره مخ ده
نه کر پکې کوی شم
او نه یې شاړه پرېښودی شم

یاد

ته مې په یاد کې نه
بلکه ته زما
یاد ګرځېدلی یې!

قاتل

احساس مې مړ شوی
حواس مې خواره واره دي
زړه مې مات او خیال مې کوچېدلی
روح مې هم پانسی شوی
بې روح جسم مې داغلی،دردېدلی
په ژړا او په کوکار په وژونکي
پسی لالهانده گرځي خو افسوس
چې نه پوهیژې د دې هر څه
قاتل ته ظالم یې
یوازې ته !!!

امېل

پوهېږې!
هغه احساس مې
اوس رانه مرور دی
کوم چې تا ته به مې مات ماتوري
سره پېيل او د رنگيناالفاظو
اميل به مې
د شعر په شکل جوړاوه

حنا

اې پوهېږې!
ستا غمونه دومره
را چاپېره کړې یم
چې ان اختر مې هېر دی
خو،نن مې رنځور او معصوم زړه
وغوښتل ستا نوم په حنا
لاسو کې ولیکم
خو افسوس چې حنا هم ګیلمنه وه
نه یې غوښتل ستا بې وفا نوم
بیا پر لاسونو ولیکم
درد مې تازه او سترګې مې
نمجنې کړم

زړه ۳

اې لرزان زړګیه!
ته ولې داسې لرزېږې
او له قربانۍ وېره لرې؟
ته خو څو څو ځلې د هغه بې وفالپاره
قرباني شوی یې
اوس د قربانۍ لپاره نور څه نه لرو
صرف دا یو کالبوت شکل جسم
شته او بس

شك

اوس چې دې
د زړه هینداره
په شکونو وپوښله
نو ماته په کوم نظر
ګورې؟

بې وفا يي

اوس چې دې بې وفايي جامې
په تن کړي او د دوکې په ګاڼه دې
ځان سمبال کړی
نو ووایه چې ماته
په کوم نظر ګورئ؟

دهیلو پسرلی

د هیلو پسرلی مې په
غوړېدو شو
ستاد راتلو زیری یې
اوریدلی پسرلیه!

ماتې اوښکې

اوښکې مې نن له ډېر
درده ماتې شوې
په سلګو سلګو یې ګرېوان ته
پناه یووړه
ګرېوان یې سره پیوند کړ
خو مات شوی زړه مې
چې په ژړا او ناهیلي
یو ځل بیا ستا مینې ته پناه دروړه
نه تا او نه هم ستا مینې
هغه مظلوم پیوند کړ

شهادت

ستا د بې وفایي شناخته
د زړه پر مقبره دروم
د هیلو مزار مې
د زړه په وینو رنګوم
چې ټول مالت یې ووینې
او ماته دشهادت مبارکي راکړي

د زړه دښته

تا مې د زړګي دښته
د ملتان په څېر کړه
اوس نو د هیلو او ارمانونو
د ګل کېدو تمه نه لرم

پاڼه

د خزان وهلې ونې
په هره زرينه پاڼه کې
خپلې
رژېدلې هيلې وينم

بخيلي

ستا له سيوري کرکه لرم
کله کله مې بخيلي هم ورسرهکېږي
ځکه چې هغه تل درسره وي
او تر ما هم در نږدې!

زړګی

يوازې زړګی مې خبر دی
چې ولې په تيارو کې
اوښکې تويم!

اوښکې

په ډېرو اوښکو مې
د ويالې اوبهمالګينې او رڼې کړې
خو يو ستا ډبرين زړه دی چې
په هيڅ ډول اوښکو
نه نرمېږي او نه صفا
کېږي

کرکه

د کرکې په ستن
د صبر په تار مې
خپلې شونډې وګنډلې
نه مې غوښتل
ستا د بې وفايي راز
ښکاره شي!

پناه

زه او ته
لکه دوې بې ځالې
مرغۍ
يو بل ته مو پناه يووړه
خو روزګار
د دې زمانې د خلکو په څېر
ظالم او سخت زړی شو
موږ يې يو ځای ځالې جوړېدا ته
نه پرېښودو

اور

د مینې او بېلتون
د اور لمبې مې تجربه کړې
اوس نو د جهنم له اوره
نه وېرېږم
تر دې به مې
زیاته نه سوځي

خندا ۲

ژوند مې د داسې چا
په اوښکو بایلود چې اوس مې
په ژړا پورې خندا کوي

ښایست

پوهېږې چې د نړۍ ټول
ښایستونه ولې راته
بدرنګ ښکاري؟
ځکه چې ته راسره نه یې

شپېلۍ

د زړه ماته شپېلۍ مې
د نغمو په ځای په ژړا ده
او د زمانې ناسازو ته
مړې مړې اوښکې تویوي

مات زړه

د زړه ماتولو کلمه مې اورېدلې وه
خو تجربه کړې مې نه وه
اما پرون مې دا تجربهوکړه
دخپل مات زړه اواز او اسویلې
تر اوسه پورې هم زما په غوږ
کې دي

زېری

ستا د راتلو زېری مې په زړه داسې
ولګېد لکه پسرلنی باران
چېڼول ځایونه زرغونوي
زما تمه پیدا شوه چې زما د زړه
تیاره خونه به هم روښانه اوزرغونه شي

شیشه

آه دا د کومې ښیښېغږ دی چې ماتیږي؟
اخ دا شیشه نه ده ،دا زما د زړه د ماتېدو
اواز دی چې د یوې بې ارزښته شیشې
په څېر ماتیږي خو وینې یې زما له
سترګو څاڅي اوګرېوانه ته پناه وړي

لمبه

ته د خزان هغه زرین ډوله لمبه وې
چی زما ژوند ته د ننه شوې
او زما د ژوند ټول ښایستونه دې
وسوزول ،ایره دې کړل
او په باد دې وسپارل

مېلمه

اى!
ته پوهېږې چې دا غم د ولې
تل راسره وي او د زړه په
خونه کې مې ژوند کوي؟
دا ځکه چې زړه مې پښتون دى
مېلمه نه خفه کوي

خپلواکي

د خپلواکي له کلمې خوند اخلم
او ځان ازاد احساسوم خو ناڅاپه
مې پام شي چې زما زړه او روح
خپلواکه نه دي ستا په قيد کې دي

کیسې

ستا د بې وفايي کیسې مې نن شپې
سپوږمۍ ته وکړې ستا د ظلمونو
کیسې یې نه شوې اورېدلی
له ډېره درده تاوېده او تور داغ
یې په زړه جوړ شو!!!

داغونه

ستا له داغونو نه زما
د زړه هدیره ډکه شوې
دا نوي داغونه چې راکوې
نه پوهېږم چېرته ییښخ کړم
د زړه په هدیره کې مې
نور هېڅ ځای نشته!

مرور

ما ډېر مرور پخلا کړل
خو
یو ته هېڅ پخلا نشوې!
چې دا ولې؟

تلوسه

ستا دیدن ته مې تلوسه ده
ځکه چې یوازینی د ژوند لامل
او د زړه سکون مې ته یې
یوازې او یوازې ته!

یوازېتوب

که ووایم چې یوازې یم
دا به حقیقت نه ویئکه چې
ستا غم تل راسره دی !

نمجنې سترګې

نمجنې سترګې مې په ډېره مینه
او وفا داري ستا لارېڅاري
چې ته به کله راځې
خو لا خبرې نه دي چې ته د بل چا
د لارېڅارولو له امله
ړوند شوی یې!

سفر

ته چې په سفر تلې زما خوله خندا هېره کړه
زړه مې درزا هېره کړه ان تر دېچې
سترګې مې له رپا منکرې شوې
يوازې يې ته کتلې اوبس!

شهيد

نن مې سترګې نه بلکه زړه ژاړي
ځکه چې هرې خوا ته هديرې وينم
هغه هم د تورو شپو شهيدان!

زړه ۴

ته چېځې نو دا بې وزله زړه مې
هم درسره يوسه ځکه چې نه غواړي
بې له تا بل چا ته ودرزيږي!

سترګې ۲

سترګو تورولو ته مې زړه ښه کړ
لا مې تورې نه وې چې زړه مې
ستا د نشتون پيغور
سترګو ته ورکړ
د رانجو په ځای
اوښکو د سترګو ملتيا پيل کړه!

وېره

د شپې له تيارو وېرېږم خو وېرهمې
کمه ده ځکه د تيارو شاته
د سبا زيری شته خو ستا د نقابي
او تياره خېرې شاته د هيڅ سبا
څرک نشته نو ځکه مې هم وېره
ډېره ده

زړه ۵

زړه مې هغه بې تورو کتاب ته ورته دی
چې هېڅوك يې لوستلو ته
زړه نه ښه کوي حتا ته هم!

سپوږمۍ

په اسمان کې د نیمکۍ سپوږمۍ له ختلو
سره ستا دوه مخکي را یاده شوه
هغه کله لویه او وړه شي
خو ته هیڅ وخت لوی نه شوې
ته له سپوږمۍ سره مقلوبه تشبیه یې

هیلې

د هیلو جنازه مې
قسمت ته وسپارله
چې په خپله اوږه یې واخلي
او د زړه په سوي صحرا کې یې
ښخه کړي

جنازه

په غړولي سترګې مې خپلې
هیلې او ارمانونه لیدل چې
په ډېرې بې رحمۍ قتلېږي
دردونکي جنازې مې لیدلې
چې څنګه په بې کسۍ او تنهایۍ
د زړه په هدیره کې مې ښخېدل

تندر

اې!
ته لکه آسماني تندر زما
د زړه په کور را پرېوتې
په یوه شېبه کې دې هر
څه پوپناه کړل

احساس ۲

نه پوهېږم چې ته ولې داسې
بې احساسه يې؟
ځان مې در قربان کړ، ټول وجود مې
نن لمبه کړ، ان ټول اسمان مې
له لوګيو ډک شو
توره وريځه شوم ستا لپاره
د باران په څېره ووريدم
ستا د زړه ويجاړه دښته مې
زرغونه کړه خو افسوس چې
ته زما په قدر پوه نشوې

تيارې

ته پوهېږې چې د تيارې رنګ
ولې تور دي؟
زه يې درته وايم
تيارې زما د ژوندانه رنګ
خپل کړی!

باور ۲

اې!
ستا او ستا د دوکې ګناه نه ده
ګناه زما او زما د دې ساده زړه ده
چې په تا مو له ځانه ډېر
باور کړی و!

ژوند ۳

ژوند د هغه دردونکی ناول
په خېر دی
 چې په هر باب کې یې
بېلابېل غمونه او دردونه
انځور شوي دي
هېڅوک نه غواړي ویې لولي
ان د نړۍ سخت زړي خلک

حیا

ستا په سترګو کې مې
هغه حیا ناکه مینه
و نه لیده
چې یوازې زما لپاره وه
او نه مې ستا په زړه کې
هغه درزا واورېده چې زما لپاره به وه
اوس هر څه بدل شوي او ستا
رنګ هم بدل ښکاري

بالښت

ویل مې:
تل به په ښو
لار ورته جارو کوم
د زلفو بالښت به ورته ږدم
هغه لاړ
د ګل او اغزي په توپیر و نه پوهېده!

دنیا

دې ظالمې دنیا داسې
د غمونو او دردونو
پنډ را پشا کړی دی
چې نه یې وړی شم او نه یې
پرېښودی شم

هیلې

د زړه ټولې هیلې مې
په خپلولاسونو ترېتې کړې
د ژړا او سلګو اوازونه یې
لا تر اوسه په غوږنو کې
انګازې کوي
خو یوه هیله مې لا تر اوسه
لالهانده ګرځي
تا ته د رسېدو هیله

سترگې ۳

نن زما سترگې یوازې تا گوري
غواړي ستا د سترگو په موجونو
کې ځان ډوب کړي
ځکه چې نه پوهیږي ته به سبا
چېرې وې ؟
زما سترگې،اوښکې
او ستا تصویر به سره مله وي

قلم

اې قلمه زه یې وایم ته یې لیکه
داسې توري ولیکه چې هغه هم زما
د درد احساس وکړي او ویده وجدان یې
ویښ شي خو که وجدان یې مړ وي
هیڅکله به ویښ نه شي!
ان که د دردونو او پندونو ناول هم ورته ولیکې!

ژوند ۴

ژوند مې خزان موسم ته ورته شو
د بېلتون شمال يې يوې خوا او بلې ته
داسې الوزوي لکه رژېدلې
زېړې پاڼې

وعده

د يو ځای ساه ايستلو مو
سره وعده کړې وه
اوس چې نه يې
د يوازې ساه ايستلو توان
نه لرم

شمع

شمعې په ژړا ژړا پتنګ ته وویل:
ته زما د دې اوښکو پروا نه کوې
ګوره چې ستا په مینه کې ویلېږم
سوزېږم او ختمېږم
پتنګ هم په نیم ژوند جسم او
ژړغوني غږ وویل:
ته دا زما مینه نه وینې چې ستا تر
سوزېدو او ختمېدو مخکې ستا
په قدمو کې ساه ورکوم!؟

نظم

زړه مې نن را نه وغوښتل چې
تاته نظمونه ولیکم
خو افسوس چې تورو هم ستا
په څېر زما ملتیا پرېښوده
نه یې غوښتل ستا بې وفایي انځور
کړي
خو د مات زړه په وینو به دا هر څه
په نثر کې بیانوم

کاغذ

ژوند د سپین کاغذ پر مخ
د څو تورو لیکلو په څېر دی
خو افسوس چې دا توري څوک
لوستی شي او څوک نا لوستی پرې تېرېږي

شعر

اې!
ستا او ستا د دردونو
ډېره شکر ګذاره يم چې
د شعر ليکلو احساس يې
را بخښلی دی

خاموشي ۳

کله کله مې خاموشي په سينه کې
په غورځنګو شي
ويرېږم داسې نه چې
د دردونو اور مې
رنځور زړه وسوځوي او ايره يې کړي

شپېلۍ ۲

ژوند يې هغه شپېلۍ ته ورته دی
چې په زړه کې يې په لسګونه
دردونکې نغمې او ګيلې دي
زړه يې هم سوری سوری لکه
شپېلۍ چې له هر سوري څخه
يې ببل ببل د غمونو نغمې غړولې کيږي
چې ان تن او هډوکي يې
له ډېر تراژيدي سوځي

شک

د زلفو په تارونو مې په ډېره
مينه او اخلاص د اعتماد ملغلرې
 وپېيلې خو هغه ظالم
شکي شو، ټول يې وشلول

تصوير

په زړه ناست هغه تصوير مې يې
چې په تنهايي کې يوازې تا ته
پناه دروړم او پټ رازونه
درته وايم

شناخته

تل د ليونۍ په څېر له ځان سره
بونګيږم او ستا خو ته روانه وم
شناخته دې ډېره خوزوم د زړه ټول
دردونه درته بيانوم
زما د هرې خوښۍ او غم ملګريه!
زما د ناهيلۍ اوربدونکيه
زما د دردونو او رنځونو مرحمه
زه خو تا نشم هېروی هر وخت
مې په ياد يې خو يو ته يې چې
هېره کړې دې يم او ځان ته مې
نه در غواړې پلار جانه!

احسان

ستا او ستا د بې وفايي ډېره
احسان منه یم چې کله مې هم
سترګې وچېدلو ته نه پرېږدي!

وفا

زړه مې ستا په وفا داسې
تړل شوی لکه د ماشوم
زړه په مور پورې
خو افسوس زه نه پوهېدم
چې ستا وفا او مینه د شګې
یو بند دی چې زر
له منځه ځي

هېرول

درد سخت دی خو تېرېدونکې دی
غم تر هغې هم سخت دې خو
هېرودونکی دی
اما درد او غم ورکونکی هېڅکله
هېرېدونکی نه وي

رښتینی انسان

زه او زما زړه
ته او ستا ضمیر
په دې ډېر ښه پوهېږو
چې کوم یو مورښتینی او
صادق انسان دی
زه که ته؟

گرېوان ۲

اې!
ته پوهېږې چې تېره شپه
څه وشول؟
زما اوښکو ستا د دردونو
او غمونو کیسې له گرېوانه سره کولې

سپوږمۍ ۲

هغه نن بیا سپوږمۍ ته مخاطبه وه
په سوي غږ يې وويل:
اې ښکلې سپوږمۍ!
که څه هم ته په ښایست کې هغه ته ورته يې
خو ستا ښېګڼه
پرې زياته ده ته ټولې نړۍ ته
رڼا او ښکلا ور بخښې
خو هغه ګوره چې يوازې
زما او خپل ژوند نه شي رڼولی

یاد ۲

ستا هر یاد زما د ژوند هغه
یادونه دي چې په یادولو یې
هر څه له یاده باسم او یوازې
تا او ستا یادونه یادوم!

تجربه

اورېدلي مې و چې زړه ماتول
او درد ورکول لویه تجربه غواړي
خو ته د نړۍ تر
ټولو تجربه کاره انسان یې!

مړ احساس

ستا په احساس کې خپل مړ
احساس لټوم،خو پیدا کولی یې نشم
داسې نه چې زما له احساس سره
ستا احساس هم مړ شوی وي

لیک

د داغلي زړه په وینو
نن لیک لیکم
نن مې ټول احساس
بیانوم نن هر څه هرڅه
په ښکاره وایم
چې ته مې ډېر یادېږې
بې له تا ژوند نشم کوی

گواه

د دردونو او آهونو گواه مې
دا ستوري دي چې نن
مې ستا په بېلتون کې
تېرول
یوازې مې دوی شاهدان دي

چاودلی زړه

د لاله د زړگي داغ،
د غنم چاودلي زړنو ته
چې نظر کړم
د خپل چاودلې او داغلې زړه
انځور مې مخې ته ودرېږي

اوښکې ۲

ته پوهېږې! چې نن سبا
کوم شی ډېر بې ارزښته او
ارزانه دی؟
زه يې درته وايم
اوښکې دي چې ډېر ارزانه دي
هغه هم زما اوښکې

بنديوانه

سپوږمۍ په ورېځو کې
داسې بنديوانه ده
لکه په ناوړه دودونو کې
د يوې مظلومې پېغلې
ژوند

بېړۍ

زما د ژوند ټولې هیلې
لکه ماتې بېړۍ زما د اښکو
په دریاب کې ډوبې شوې!

تیارې

چې پوهېدې له تیارې
او یوازېتوب څخه وېرېږم
نو ولې دې یوازې پرېښودم
او تیارې ته دې وسپارلم!؟

نښې

چې د غمونو
امیل دې را په غاړه کړ
چې دې له تورتموسره ملګرې کړم
چې دې اوښکې را ډالۍ کړل
چې دې د کرکې اور زما په زړه کې بل کړ
نو دا د بې وفایۍ نښې دې له ځان سره
یو ځای سوزوم

دېوال

هغه یو ځل بیا هم په تیارو کې زاړه دیواله ته
تکیه کړې او اوښکې تویوي
بیا هم له دې هر څه خوند اخلي
همدا یې د زړه سکون دی
ځکه د دې ژوند همدې تیاروته ورته دی

وزرونه

وزرونه یې را وتړل ویل یې
 نه غواړم رانه لرې لاړه شې
او یوازې مې پرېږدې
اوس چې الوتی نشم
خپله والوت،رانه لاړ
زه یې یوازې پرېښودم
د غمونو نړۍ ته!

غشی

اې!
دا سترګو او بڼو ته دې ووایه
چې نور مې په دې غشو او بمونو نه ولي ؟
نور مې په دې زړه کې
څه نه دي پاتې ټول ارمانونه مې
شهیدان شوي خالې ګوګل
پاتې دی او بس

مړغونی

ای!
ته داسې یو څه یې لکه تریخ مړغونی
چې په ظاهر ډېر ښایسته
او په باطن کې ډېر تریخ
لکه زهر!

سترګې

ستا سترګې زما د سترګو
هغه سترګې دي
چې په دې نړۍ کې
یوازې ستا سترګو ته ګوري
او سترګې غړوي

صبر

د ژړګي شاړه ځمکه مې
هره ورځ د صبر په اوبه پښه کوم
د صبر پولې مې پکې جوړې کړې
د صبر تخم مې پکې کرلی
په دې ښه پوهېږم چې ته نه پکې را زرغونېږې
خو څه وکړم چې دا ساده او مظلوم زړه یې
راسره نه مني

فلسفه

د ژوند په فلسفه کې مې
نن داسې
څه ولیکل چې نور به
هېڅوک د مینې په نوم
په چا باور و نه کړي

اشنا

نه پوهیږم دا خپل دردونه،دا مات توري
څنګه شعرکړم،څنګه یې غزل او ټپې کړم؟
اوس خو ستا نوم هم زما له حافظې پاک
شوی اشنا
خو یادونه او دردونه دې تل راسره
مله دي

حس

اې!
ته پوهیږې چې اوس ولې ستا شتون او نه شتون
ماته هېڅ توپیر نه لري؟
دا ځکه چې زه اوس تا په زړه او سترګو کې
حس کومخو نه پوهېږم
چې دا احساس له ډېرې مینې پیدا شوی
او که له ډېرې کرکې

نوم

غوښتل مې د ژوند په هره صفحه
کې ستا نوم د زړه په وینو
ولیکم
خو افسوس چې قلم هم
ستا په څېر زما ملتیا پرېښوده

خزان

ژوند مې خزان ته ورته شو
د بهار د هیلې څرک پکې نه لیدل کېده
د ژوند هره هیله مې
لکه خزان وهلی پاڼه وه
چې په یوه ټکان سره ورژېدل او تالا شول

اوښکې

اې!
نن مې اوښکې هم په
ژړا شوې دي
سلگۍ مې هم اوښکېتويوي
ان تر دې چې
باڼه مې هم اوښکې وروي
ځکه چې ته راسره
نه يې

واورینه مینه

تا ته وایم!
اخر دې ولې زما
سره داسې وکړل؟
ما خو په تا باور کړی و
ته مې خپل ارمان ګڼلې
تا هم زما د سترګو په
هینداره کې ځان لید
زما د زړه درزا سره دې د خپل
زړه درزا یو کړې وه
ما ته دې هم رنګین خوبونه ښودل
ژمنې دې کولې
خو اوس فکر کوم دا ژمنې او دا مینه
دې واورینه وه چې داسې زر ویلې
او فنا شوه
زه له تا پوښتم چې

تا ولې داسې وکړل؟
تا خو په زاريو زما مينه غوښته
په ډېر محنت سره دې زما په زړه کې
ځای جوړ کړ
اوس نو ولې داسې کوي؟
ولې دې زما لاس پرېښود او زه دې
يوازې د غمونو او رسمونو په ظالمو زولنو کې
يوازې ترلې پرېښودم؟
اخر ولې؟
زما گناه څه وه؟
ممکن همدا مې گناه وه چې په پټو سترگو مې
دربانديې با ور کړی و او د زړه له تله مې
درسره مينه کړې وه
او ټول ژوند مې ستا په نوم ليکلی و

وعده

ستا هره وعده دا ننۍ واورې ته
ورته ده چې زر له منځه ځي
ویلې کیږي او پایښت نه لري

قاتل

سترګو ته مې دې اوښکې
په لومړي دیدن کې ډالۍ کړې
زړه دې پخوا رامات کړی و
هغو ماتو ټوټو مې روح پیوند ساته
نن تا زما روح هم ودرداوه
هغه دې وواژه
ټولې هیلې مې دې فنا کړې
اخر ته څوک یې ؟
فقط یو قاتل

تورې وریځې

د زړګې تورې وریځې مې
په وربښت راغلې دي
خو د باران پر ځای وینې وروي
وروسته له دې به ټولې کروندې
شین رنګي نه وي بلکه
زما د وینو سور رنګ خپلوي

اوښکې

د اوښکو باران مې د زړه
ارماني وچه ځمکه خړوبه کړه
خو په پای کې فقط داغونه اوناهیلي
پکې را زرغونه شول

ښايسته ماښام

ای!
پرون ورځ دې په یاد ده؟
هغه ښايسته ماښام دې هم ياد دی؟
کوم چې ستوري او سپوږمۍ زموږ
د مينې گواه و!
هغه رومانتيکه فضا
هغه فضا چې له دود او رسمونو نه ډېره لرې وه
هغه پرونۍ مينه دې ياده ده؟
کوم چې لکه پتنگ د شمعې خوا ته راتلې
هغه هر څه دې ياد دي که د هېر کړل؟
خو زما هر څه په ياد دي چې څنگه دې نازولم

او دلاسه به دې نیولم او هرې خوا ته به دې بېولم
خو افسوس چې نن هغه ماښام نه دی
پرون مو یو ځای د مینې کیسې کولې
خو نن ستا د مینې کیسې د اوښکو له ملتیا سره
ستا له انځورونو سره شریکوم
او خوند ترې اخلم
نه غواړم دا احساس هېر کړم
تل به راسره ژوندی وي
تر څو چې ساه اخلم او ژوند کوم
ستا مینه او ستا نوم به زما د ژوند ځانګړې
برخه وي

پټ احساس

نن مې پټ احساس
د طوطي په شان
ګويا شوی دی
غواړي په چيغو چيغو
ټولو ته ستا د مينې کيسې وکړي
او تا له پاک رب څخه
وغواړي

مبارکي

نن مبارکي راکړئ
نن يې له پېغورو او دردونکو
خبرو څخه ازاده شوم
اې! بيا هم مبارکي راکړئ
هغه مې هم ازاده کړ
د تل لپاره نور نه غواړم مکاره
او درواغجنه څېره يې ووينم
غواړم ځان
د تل لپاره له دې فريبجنې
نړۍ څخه ازاده کړم
بيا هم مبارکي راکړئ

روح

اې تاته وايم!
نن چې ته په سفر تللې
روح مې تا پسې په ژړا شو
احساس مې په سلګو او فريادنو شو
ان تر دې چې بې روحه جسم مې
تاپسې سرګردانه منډې وهلې
او ته يې لټولې

مرورتيا

نن مې اوښکې مرورې دي
مسکا خو مې لا ډېره پخوا را نه خفه وه
د زړه درد مې هم رانه په کوچېدو دی
خو نه پوهېږم چې يوازې ستا غمونه
ولې وفاداره دي چې تل مې ملتيا
کوي

زړه ٦

روح او تن مې د زړه نه مني
دواړه په تا پسې لالهانده
ګرځي چې ته به کله راځې!

خزان

خزان ژوند مې خزان ته ورته شو
د بهار د هیلی غرك پکې نه لیدل کیږي
د ژوند هره هیله مې لکه خزان وهلې پاڼه وه
چې په یو ټکان سره ورژېدله
او تالا شوه

موجونه

غواړم نن په دې تنهايی‌کې
ستا د سترګو په موجونو کې
ځان دومره غرق کړم
چې هر درد رانه کډه وکړي

آسمان

ته مې لکه په سر ولاړآسمان ګڼلې
ته مې خپله ټوله هستېګڼلې
ان ته مې خپل وجود،هيلې، ارمانونهاو مسيحا ګڼلې
خو اوس پوهېږم چېدا زما تېروتنه وه
چې دومره لوړ مقام مې درکړی
ته فقط او فقط بس يو درد او يو
اغزی يې

احساس۳

اې تا ته وایم!
راشه چې احساس مې نور
د مړکېدو په حال کې دی
په ورستۍ شېبې کې غواړي
تا ووينې او ستا د بې وفایۍ پېغور
درکړي
او د تل لپاره درسره مخه ښه وکړي

کالبوت

اې!
ته ولې زما سره داسې
دښمني کوې؟
اخر ولې؟
ما داسې څه ګناه کړې ده؟
هر څه دې را نه واخيستل
زما ژوند، زما مسکا،زما معصوميت
زما زړه او روح دې ټول اسير کړل
يو د شعر ليکلو احساس راسره و
چې ستا يادونه او بې وفايې مې
پرې انځوروله او زړه مې
ارامتيا موندله
خو ته ډېر ظالم يې اوس دې
د شعر ليکلو احساس هم رانه واخيست
او زما نه دې ګونګی جوړه کړه
زه داسې ژوند نه شم کوی
لکه يو کالبوت

د اوښکو باران

نن مې زړه ډېر ډک و
غوښتل مې د باران ملتیا وکړم
تر بارانه ډېره ووریدم!
تر اسمانه ډېره و چغېدم!
په زړه کې مې ځړیکې شوې!
ان د زړه په وینو مې د بوډۍ ټال
جوړ شو!
ټول ژوي له سره په ژړا شول
ځمکه ولړزېده، د ونې څانګې ماتې شوې
غرونو هم سلګۍ پیل کړې!
خو افسوس!
یو ته بې رحم وې
چې هېڅ یې درباندې اثر و نه کړ
زما د اوښکو په باران دې
ولامبل او خپله لاره دې بدله کړه
لاړې او شاته دې هم په وروستي
ځل و نه کتل

مسافر

نن مې ډېر يادېږې
اوښکې او باران مې سره
يو ځای کړل
د آسمان په لوري مې چيغې کړې
د زړه په وينو مې څو توري درته
وليکل
چې نور زغم نه لرم
راځه نو ډېر مې يادېږې

شپه

بېګاه شپه مې ستا يادونه
مېلمانه وو
له هر ياد سره دې لکه ماشوم لوبېدم
ستا ښايسته تصويرونه مې
په سترګو کې انځورول او ذهن
ته مې سپارل
سترګې مې نه پټولې ان نه مې رپولې
وېرېدم داسې نه چې دا ښکلي
يادونه او تصويرونه رانه واخلي
خو افسوس چې د سهار رڼايي
په يوه شېبه کې ټول رانه واخيستل
او زه يې يوازې کړم

لوبه

ټوله شپه مې ستا يادونه لوبول
ستا بې وفايي مې ژړله بالښت
ته مې پناه وړې وه اوښکې او سلګۍ مې
ملتيا کوله بلاخره شپه رڼه شوه خو اوس
نه پوهېږم چې په دې رڼا ورځ کې چېرته پناه يوسم
ستا را لورول شوې اوښکې او درد
څنګه وژاړم د اوښکو تويولو ته هم داسې ارام ځای نه لرم
ته ووايه چېرې لاړه شم چاته پناه يوسم؟
چاته وژاړم او څنګه دا هر څه وزغمم؟

خاموشي ۴

خاموشي مې نن غواړي په
شاعرانه الفاظو هر څه د
سترګو په رنګينو انځور کې
بيان کړي!

ځوان ژوند

ژوند هغه و چې ماشومه وم
په ماشومانه فضا کې الوتم
له هر څه بې خبره
معصومانه نړۍ
او له هر څه ښایسته او رنګینه
خو ځوان ژوند داسې یو کاروان دی
چې منزل ته د رسېدو هیله یې نه شته!

شعر

ستا لپاره مې نن په ډېره مینه
او اخلاص د زړه
په وینو
شعر ولیکه او په سترګو کې
مې ځای ورکړ
اوس نو راشه
سترګو ته مې ځېر شه
او ټول هغه رنګین الفاظ ولوله
چې تاته لیکل شوي اوته یې یوازینی حقدار یې

دوست او دښمن

اې!
ستا له لاسه مې د باور
سترګې دومره کمزورې شوې
چې دوست او دښمن نه پېژنم
نه پوهېږم په چا باور وکړم

تصوير

ستا تصوير مې په سترګو کې
انځور کړ د زړه په وینو مې
و رنګاوه چې لاپسې ښايسته
شي
ډېر ښه انځور شوی دی
خو د سترګو باران مې دا ښايست
نه شو ليدلی
وورېدې او ستا ښکلې انځور
يې رانه واخيست

زولنې

د مينې په زولنو مې ټول وجود تړلی و
خوله مې خاموشي خپله کړې وه
خو د زړه له ماتېدو اواز يې چې
واودرېد نور يې د سکوت
ديوالونه ونړول او هر څه
يې ګويا کړل

غچ

اې!
پوهیږې چې
نن مې مات او رنځور زړګی
غچ اخیستلو ته مجبوره کړم
خو دا بې وزله زړه
په دې نه پوهیږي چې
څوک له خپل زړګي څخه غچ اخیستی شي!؟

اوبه

ته لکه تللي اوبه داسې
لاړې
بیرته نه را ګرځې!

مايوسي

نن مې له تا سره هوډ وکړ چې نور
به مايوسي نه ليکم
تراژيدۍ نه انځورم
اوښکې نه څڅوم
زړه نه دردوم
خو ګوتې او احساس
مې د مايوسۍ سره ژمن دي
دا اجازه نه راکوي

خزان

خزان مې له زرينو وړانګو
او رژېدلو پاڼو سره
ډېر خوښ دی
ځکه چې زما تصوير
او ژوند انځوروي

نڅا

تېره شپه سپوږمۍ
او ستوري نڅېدل
ستا د راتلو زيرى
يې راکړ!

پرخه

ته مې د ګل په څېره کې
انځور کړې
زه لکه پرخه درباندې
وورېدم!

غزل

ته مې لکه خوږ غزل
په ذهن را وربېږي
خو افسوس چې هغه
الفاظ مې هېر شوي چې
تا لکه شعر انځور کړم

گل

د خاطراتو گلونه دې ټول
ورژېدل او له منځه ولاړل
خو د دردونو او غمونو گلونه دې هېڅ نه رژيږي ځکه چې
د اوښکو په ويالو يې خړوبوم

ډېوه

د هیلو ډېوه مې د زړه
په وینو بلوله
خو افسوس چې
هغه وینې وچې شوې
ډېوه تته شوه!!!

تقدیر

په خپل تقدیر پسې مې منډې ووهلې
زارۍ او ګیلې مې ورته وکړې
ان غوښتل مې لاسونه یې ښکل کړم
خو تقدیر راته وویل:
زما نه ګیلې مه کوه دا زما کار نه دی
ستا د تندي کرښې سمې نه دي

لورولې اوښکې

ټوله شپه مې ستا یادونه لوبول
ستا بې وفایي مې ژړله
بالښت ته مې پناه وړې وه
اوښکو او سلګیو مې ملتیا کوله
بلاخره شپه رڼه شوه
خو اوس نه پوهیږم چې په دې رڼا ورځ کې چېرته پناه یوسم؟
ستا را لورولې اوښکې او درد څنګه وژاړم
اوښکو تویولو ته هم داسې ارام ځای نه لرم

زلزله

ستا بې وفایي د زلزې
په څیر زما دزړه هغه دېوالونه
او برجونه و نړول چې
په ګډه مو د اعتماد او باور
پر بنا اباد کړي وو

خزان

د خزان زرين شمال او طوفان
نن يو ځل بيا زما د زړه
په کور هم راغی او
د ژوند ټولې ښکلې هيلې يې لکه
زيړې پاڼې له ځان سره يوړلې

دخيال صحرا

د خيال صحرا کې مې نن
داسې ګرځېدلې لکه
مجنون په سوې دښته

مرګ

اې مرګه!
ته ماته خپل زور مه را ښايه
اخر ته څه کوی شې؟
ژوند به را نه اخلې؟
خو ما ته کوم توپیر نه کوي
ځکه چې زه لا په خوا
وژل شوې یم

کتاب

د زړه په کتاب کې مې
په وروستي ځل د صبر
په قلم داسې ولیکل
نور تاپسې اوښکې نه تويوم
ته مې له ذهن او زړه نه و ايستې

سترګې ۴

ته پوهېږې چې د سترګو
سپین مې ولې سره شوې دي؟
دا ځکه چې اوښکو مې
د وینو رنګ خپل کړی دی

باران ۲

ته مې هېر کړی وې
یادونه دې هم له دې زخمي
زړه کډه کړې
خو نن مې تر سترګو سترګو شوې
د باران په لاس دې یادونه راواستاوه
چې زخمي زړګی پرې ټکور کړم

سمندر

ستا خيال زما د ذهن په سمندر
کې ځان لاهو کړ خو له ډوبېدو
بچ شو ځکه چې
غواړي پرته ستا له خيال او تصوير په ذهن کې بل
څه ونه څڅوي

منځپانګه

د روح او زړه دواړه منځپانګې
مې دي ولوستل
سر ترپايه سترګې مې ډکې شوې
پوه شوم چې سترګې مې د ښبنلې وې
او خپله تنده دې پرې ماته
او له ځان سره د يو ځای کړي

مرهم

غوارم د اوښکو په مرهم
د زړه زخمونه ورغوم
د صبر په نغمه يې پوه کړم
د چمبې په خوشحالي ور ډالۍ کړم
غلی ارام ارام وخوځيږم
ورته ووایم
نور نو صبر شه

خيالي نړۍ

په خيالي نړۍ کې ډوبه له هرڅه بې خبره ومې ويل:
اې کاش الوتلې وی وزرونه مې درلودی
ډېره لرې تللې وی داسې ځای ته
چې هلته د زه او ته کلمه چا نه پيژندلی
صرف دا يې زده وی چې مونږ
يوازې او يوازې مونږ

یاغي احساس

یاغي احساس مې نن بیا
یاغي شوی دی
غواړي خپل زړه صیقل کړم
او تا د زړه تل کې وساتم
د تل او تل لپاره!

بانه

بانه نه ځمبم
غواړم په لوڅو سترګو
لکه په ویښه تا او ستا
ښایسته تصویرونه په
خوب ووینم

پترى

ما اوربدلي و
هر شى چې مات شي پترى كيږي
نو دا زړه ولې نه؟
ولې زړه له ماتېدو وروسته
نه جوړېږي او نه هم پترى كيږي؟

خاموشي

خاموشي مې يو ځل
بيا په زړه منګولې ښخې
كړې او ستا په ياد كې روح لمسوي

زه او ته

زه د زړه په سترګو تا وینم
روح او روان مې هم تا احساسوي
خو د ناهیلۍ په تیارې
کې ځان بایلم او مرم
خو د سهار د راتلو او ستا د لیدو
سره سم بېرته ساه اخلم
ژوندۍ کېږم او تا یادوم

چیغې

انځورونه دي بېګاه شپې
چیغې وهلې خو افسوس چې ما نه اورېدل
ځکه چې زړه او سترګې مې
د عاطفې غوږونه چوپتیا ته سپارلي
نو د چیغې اواز دې تر ما نه رسېده

لمر

نن مې خپل نوم د هغه
په ډېرين زړه کې وليد
له خوښۍ مې وزرونه وشول
والوتم تر ستورو او آسمان
له هغه ځايه مې د ستورو
ځلا پرې وشيندله
اوس نو ځکه داسې ځلېږي لکه لمر

د زړه هېنداره

ستا په خبرو زما اوښکې وبهېدې
د زړه له هېندارې يې گرد پاک
او روښانه يې کړ
خو اوس مې اوښکې وچې شوې
د زړه هېنداره مې د غمونو گرد پوښلې
له تا غواړم چې د تېر په شان مې وژړوې
تر څو د زړه هينداره مې پاکه او رڼه شي

خوشحالي

خوشحالي مې د ماشوم په څېر
زنګوم تر څو ویده شي
او بیا په ویښه راسره
ملتیا وکړي

بېلول

ته مې له ځان څخه بېل کړې
بې له هغې هم یادونه
دې راسره دي لکه
سیورى تل مې بدرګه کوې

کلوپ

د زړه زنګ وهلی کلوپ
مې په نورو کیلیانو نه
وازیږي
ځکه چې کلي یې یوازې تاسره ده

ژمنه

له تا سره مې ژمنه ده
نور به دردونه او غمونه
نه لیکم

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (الحاج بریالي ګردیوال) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له لیکوالې او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

د لیکوالې چاپي اثار

د خپرونو لړ: ۱۲۲

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

Download from:aghalibrary.com